

**BULETINI PERIODIK I
PRAKTIKËS GJYQËSORE
PERIODIČNI BILTEN
SUDSKE PRAKSE**

REPUBLIKA E KOSOVËS – REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT**

**KORRIK - SHTATOR
JUL - SEPTEMBAR**

2022

III

Buletini periodik i praktikës gjyqësore të Gjykatës Kushtetuese
(Korrik – Shtator 2022)

Buletini periodik i praktikës gjyqësore të Gjykatës Kushtetuese përmban përmbledhjen e aktgjykimeve dhe aktvendimeve me rëndësi dhe interes të veçantë, të cilat janë publikuar nga Gjykata Kushtetuese e Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejshëm: Gjykata) gjatë periudhës së fundit tre (3) mujore.

Me qëllimin për ta bërë sa më të qartë për lexuesit natyrën e vendimeve të Gjykatës Kushtetuese, aktgjykimet dhe aktvendimet janë klasifikuar sipas pretendimeve të bazuara në nenet specifike të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejshëm: Kushtetuta).

Buletini periodik i praktikës gjyqësore është një dokument që publikohet në baza periodike dhe është përgatitur nga Sekretaria e Gjykatës vetëm për çështje informative.

Tekstet e plota të aktgjykimeve dhe të aktvendimeve të përfshira në këtë Buletin janë publikuar në Gazetën Zyrtare të Republikës së Kosovës dhe mund t'i gjeni të publikuara edhe në ueb-faqen e Gjykatës Kushtetuese: www.gjk-ks.org

Për të pranuar Buletinin periodik të praktikës gjyqësore në postën tuaj elektronike, ju lutemi të regjistroni në ueb-faqen e Gjykatës:

www.gjk-s.org/publication_category/buletini-periodik

Vërejtje: Kushdo që dëshiron të kopjojë, përkthejë apo shfrytëzojë për qëllime të tjera të gjitha ose një pjesë të informacioneve të përmbajtura në Buletin, duhet të kontaktojë Sekretarinë e Gjykatës Kushtetuese për udhëzime të mëtutjeshme.

Periodiçni bilten sudske prakse Ustavnog suda
(jul – septembar 2022. godine)

Periodiçni bilten sudske prakse Ustavnog suda sadrži sažetke presuda i rešenja od posebnog značaja i interesa, koje je Ustavni sud Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) objavio u poslednja tri (3) meseca.

Kako bi se čitaocima učinila što jasnijom priroda odluka Ustavnog suda, presude i rešenja su klasifikovani prema navodima zasnovanim na određenim članovima Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Periodiçni bilten sudske prakse je dokument koji se objavljuje periodično, a Sekretarijat suda ga priprema samo u informativne svrhe.

Kompletni tekstovi presuda i rešenja sadržanih u ovom Biltenu objavljeni su u Službenom listu Republike Kosovo, a mogu se naći i na internet stranici Ustavnog suda:

www.gjk-ks.org

Da biste primali Periodiçni bilten sudske prakse na svoju adresu elektronske pošte, molimo vas registrujte se na internet stranici Suda:

www.gjk-ks.org/sr/publication_category/periodicni-bilten/

Napomena: Svako ko želi da kopira, prevede ili za druge svrhe koristi sve ili deo informacija sadržanih u ovom Biltenu treba da kontaktira Sekretarijat Ustavnog suda za dalja uputstva.

"Perandori Justinian", nr. 44. 10 000 Prishtinë
Tel: +383 (0) 38 60 61 62
Mob: +383(0) 45 200 595; +383(0) 45 200 576
Fax: +383(0) 38 60 61 70
Email: gjkata.kushtetuese@gjk-ks.org
© Gjykata Kushtetuese 2022

Tabela e përmbajtjes / Pregled sadržaja

I - Neni 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm]

I - Član 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

(i) Cenimi i parimit të "qasjes në gjykatë"

(i) Povreda načela "pristupa sudu"

- Është detyrim i gjykatave të rregullta që të sigurojnë ruajtjen e supremacisë juridike të ligjeve, duke përfshirë edhe vlerësimin e përputhshmërisë së akteve nënligjore me ligjin e aplikueshëm. Andaj, refuzimi i vlerësimin të ligjshmërisë së aktit nënligjor nga gjykatat e rregullta, me arsyetimin se akti i publikuar në Gazetë Zyrtare nuk është "*akt përfundimtar në procedurë administrative*", mohon të drejtën e "*qasjes në gjykatë*" të parashtruesve të kërkesave, në kuptim të paragrafit 1 të nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës dhe paragrafit 1 të nenit 6 (E drejta për një proces të rregullt) të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejme: KEDNJ): *shkelje e të drejtave kushtetuese*.
- Obeveza je redovnih sudova da obezbede očuvanje pravne supremacije zakona, uključujući i ocenu usaglašenosti podzakonskih akata sa važećim zakonom. Prema tome, odbijanjem ocene zakonitosti podzakonskog akta od strane redovnih sudova, sa obrazloženjem da akt koji je objavljen u Službenom listu nije "*pravosnažni akt u upravnom postupku*", podnosiocima zahteva je uskraćeno pravo na "*pristup sudu*" u smislu stava 1. člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava i stava 1. člana 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP): *povreda ustavnih prava*.

KI10/22, Parashtrues: Sindikata e Institutit të Mjekësisë Ligjore, Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, ARJ.nr. 115/2021, të 18 nëntorit 20217

KI10/22, Podnosilac: Sindikat Instituta za sudsku medicinu, Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova ARJ. br. 115/2021 od 18. novembra 2021. godine7

(ii) Cenimi i parimit të gjykimit "brenda një afatit të arsyeshëm"

(ii) Povreda načela suđenja "u razumnom roku"

- Kohëzgjatja e procedurave gjyqësore për më shumë se katërbëdhjetë (14) vjet në një rast që nuk ka qenë i ndërlikuar, sepse gjykatat e rregullta thjeshtë kanë aplikuar dhe interpretuar dispozitat e ligjit të aplikueshëm përkitazi me afatshmërinë dhe parashkrimin e kërkesëpërdisë përkatëse, kur parashtruesi i kërkesës nuk ka kontribuar në tejzgjatjen e procedurës përmes veprimeve të tij dhe vetëm ka ndjekur hapat procedural për realizimin e të drejtës së tij për kompensim të dëmit që e kishte pësuar në vendin e punës, përbën shkelje të parimit të gjykimit "*brenda një afatit të arsyeshëm*" të garantuar me paragrafin 2 të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me paragrafin 1 të nenit 6 të KEDNJ-së: *shkelje e të drejtave kushtetuese*.
- Vremensko trajanje sudskih postupaka koje je duže od četrnaest (14) godina u jednom predmetu koji nije bio složen jer su redovni sudovi jednostavno primenili i tumačili odredbe važećeg zakona u pogledu blagovremenosti i zastarelosti relevantnog tužbenog zahteva, kada podnosilac zahteva svojim radnjama nije doprineo odugovlačenju postupka i samo se pridržavao procesnih radnji radi ostvarivanja svog prava na naknadu štete koju je pretrpeo na radnom mestu, predstavlja povredu načela suđenja "*u razumnom roku*" zagwarantovanog stavom 2. člana 31. Ustava u vezi sa stavom 1. člana 6. EKLJP: *povreda ustavnih prava*.

KI19/21 Parashtrues: Sadik Pllana, Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit Rev.nr. 239/2019, të 26 nëntorit 2020, të Gjykatës Supreme të Kosovës.....7

KI19/21 Podnosilac: Sadik Pllana, Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova Rev. br. 239/2019 od 26. novembra 2020. godine7

(iii) Cenimi i parimit të sigurisë juridike

(iii) Povreda načela pravne sigurnosti

- Aplikimi në mënyrë jokonsistente nga Gjykata Supreme e Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejshëm: Gjykata Supreme) i ligjeve të aplikueshme përkita me kontestet që burojnë nga marrëdhënia e punës, përkatësisht Ligjit për Marrëdhënien e Punës të vitit 1989 dhe Rregullores së UNMIK-ut nr.27/2001, në vlerësimin e ligshmërisë së ndërprerjes së marrëdhënies të punës, si rezultat ose jo i zhvillimit të procedurave disiplinore, duke rezultuar në vendime dhe qëndrime të ndryshme sa i përket të njëjtës çështje faktike e juridike, që reflekton *"dallime të thella dhe afatgjate"* në aplikimin dhe interpretimin e dispozitave në fjalë; si dhe mospërdorimi i mekanizmave ekzistues të Gjykatës Supreme për harmonizimin e kësaj praktike, cenon parimin e sigurisë juridike dhe përbën shkelje të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës dhe me nenin 6 të KEDNJ-së: *shkelje e të drejtave kushtetuese*.
- Nedosledna primena od strane Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) primenjivih zakona koji se odnose na sporove koji proizilaze iz radnog odnosa, odnosno Zakona o radnim odnosima iz 1989. godine i Uredbe UNMIK-a br. 27/2001 prilikom ocene zakonitosti prekida radnog odnosa kao rezultat ili ne vođenja disciplinskog postupka, rezultirajući različitim odlukama i stavovima što se tiče istog faktičnog i pravnog pitanja, što ukazuje na *"duboke i dugoročne razlike"* u primenjivanju i tumačenju gore navedenih odredbi; kao i nekorišćenje postojećih mehanizama Vrhovnog suda za usklađivanje ove prakse, krši načelo pravne sigurnosti i predstavlja povredu prava na pravično i nepristrasno suđenje zagarantovanog članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP: *povreda ustavnih prava*.

KI116/21, Parashtrues: Sali Rexhepi, Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme Rev. nr. 104/20, të 25 shkurtit 2021.....9

KI116/21, Podnosilac: Sali Rexhepi, Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Rev. br. 104/20 od 25. februara 2021. godine9

(iv) Cenim i të drejtës për një "vendim të arsyetuar"

(iv) Povreda prava na "obrazloženu odluku"

- Mosdhënia e përgjigjes nga Gjykata Supreme lidhur me pretendimin e parashtruesit të kërkesës për mosmbajtjen e seancës publike në Gjykatën e Apelit të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejshëm: Gjykata e Apelit), siç përcaktohet me nenin 81.G (Seanca e shqyrtimit) të Ligjit Nr. 04/L-102 për ndryshimin dhe plotësimin e Ligjit për Administratën Tatimore dhe Procedurat Nr. 03/L-222, në një rast kur një pretendim i tillë është i rëndësishëm, thelbësor dhe vendimtar në drejtim të ushtrimit të të drejtave procedurale të parashtruesit të kërkesës, përbën shkelje të së drejtës për një *"vendim të arsyetuar"*, si garanci procedurale e përcaktuar me nenin 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.
- Nepružanje odgovora od strane Vrhovnog suda povodom navoda podnosioca zahteva o neodržavanju javne rasprave u Apelacionom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Apelacioni sud), kako je utvrđeno članom 81.G (Sudska rasprava) Zakona br. 04/L-102 za izmenu i dopunu Zakona o poreskoj upravi i poreskom postupku br. 03/L-222, u slučaju kada je takav navod važan, bitan i odlučujući u smislu ostvarivanja proceduralnih prava podnosioca zahteva predstavlja povredu prava na *"obrazloženu odluku"*, kao procesnu garanciju utvrđenu članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.

KI230/21, Parashtrues: Global Trade-af, sh.p.k., Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, ARJ-UZVP-nr. 45/2021, të 28 prillit 2021.....14

KI230/21, Podnosilac: Global Trade-af, d.o.o., Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova ARJ-UZVP-br. 45/2021 od 28. aprila 2021.....14

Neni 31 [E Drejta në Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm]	Član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]
<p data-bbox="305 310 764 380"><i>Cenimi i parimit të "qasjes në gjykatë"</i></p> <p data-bbox="248 390 821 554"><i>KI10/22, Parashtrues: Sindikata e Institutit të Mjekësisë Ligjore, Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme, ARJ.nr. 115/2021, të 18 nëntorit 2021</i></p> <p data-bbox="248 583 821 1052">Është detyrim i gjykatave të rregullta që të sigurojnë ruajtjen e supremacisë juridike të ligjeve, duke përfshirë edhe vlerësimin e përputhshmërisë së akteve nënligjore me ligjin e aplikueshëm. Andaj, refuzimi i vlerësimin të ligjshmërisë së aktit nënligjor nga gjykatat e rregullta, me arsyetimin se akti i publikuar në Gazetë Zyrtare nuk është "<i>akt përfundimtar në procedurë administrative</i>", mohon të drejtën e "<i>qasjes në gjykatë</i>" të parashtruesve të kërkesës në kuptim të paragrafit 1 të nenit 31 të Kushtetutës dhe paragrafit 1 të nenit 6 të KEDNJ-së: <i>shkelje e të drejtave kushtetuese</i>.</p>	<p data-bbox="878 310 1369 344"><i>Povreda načela "pristupa sudu"</i></p> <p data-bbox="846 396 1398 564"><i>KI10/22, Podnosilac: Sindikat Instituta za sudsku medicinu, ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova ARJ. br. 115/2021 od 18. novembra 2021. godine</i></p> <p data-bbox="846 583 1421 1016">Obaveza je redovnih sudova da obezbede očuvanje pravne supremacije zakona, uključujući i ocenu usaglašenosti podzakonskih akata sa važećim zakonom. Prema tome, odbijanjem ocene zakonitosti podzakonskog akta od strane redovnih sudova, sa obrazloženjem da akt koji je objavljen u Službenom listu nije "<i>pravosnažni akt u upravnom postupku</i>", podnosiocima zahteva je uskraćeno pravo na "<i>pristup sudu</i>" u smislu stava 1. člana 31. Ustava i stava 1. člana 6. EKLJP: <i>povreda ustavnih prava</i>.</p>
<p data-bbox="248 1108 342 1136"><i>Faktet</i></p> <p data-bbox="248 1150 821 1843">Rrethanat e rastit konkret, në esencë, ndërlihdhen me detyrimin e gjykatave të rregullta që të vlerësojnë ligjshmërinë e akteve nënligjore, duke përfshirë ato të nxjerra në procedurë administrative, siç është përcaktuar në ligjet e aplikueshme në kontekst të konfliktit dhe procedurës administrative. Më saktësisht, në rrethanat e rastit, parashtruesi i kërkesës, përkatësisht Sindikata e Institutit të Mjekësisë Ligjore, kishte kontestuar ligjshmërinë e Rregullores MD-Nr. 01/2020 për Organizimin e Brendshëm dhe Sistematizimin e Institutit të Mjekësisë Ligjore të Ministrisë së Drejtësisë në raport me Ligjin nr.05/L-060 për Mjekësinë Ligjore, duke pretenduar se Rregullorja në fjalë është në kundërshtim me nenin 15 (Veprimtaria e Institutit) të këtij ligji. Rregullorja e kontestuar ishte nxjerrë nga Ministria e Drejtësisë dhe ishte publikuar në Gazetën Zyrtare të Republikës së Kosovës,</p>	<p data-bbox="846 1073 971 1102"><i>Činjenice</i></p> <p data-bbox="846 1117 1421 1873">Okolnosti konkretnog slučaja se, u suštini, odnose na obavezu redovnih sudova da ocenjuju zakonitost podzakonskih akata, uključujući i one donete u upravnom postupku, kao što je to definisano važećim zakonima u kontekstu sukoba i upravnog postupka. Tačnije, u okolnostima slučaja, podnosilac zahteva, odnosno Sindikat Instituta za sudsku medicinu, osporio je zakonitost Uredbe MP-br. 01/2020 o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji Instituta sudske medicine Ministarstva pravde u vezi sa Zakonom br. 05/L-060 o sudskoj medicini, navodeći da je predmetna Uredba u suprotnosti sa članom 15. [Delatnost Instituta] ovog zakona. Osporenu Uredbu je izdalo Ministarstvo pravde i objavljeno je u Službenom listu Republike Kosovo 3. januara 2021. godine. Ova Uredba je prvo osporena u okviru Ministarstva pravde. Uzimajući u obzir da i pored zahteva Pravne kancelarije pri Kancelariji premijera da se ista promeni u skladu sa važećim zakonom, relevantno ministarstvo nije preduzelo</p>

më 3 janar 2021. Kjo rregullore fillimisht ishte kontestuar në kuadër të Ministrisë së Drejtësisë. Duke marrë parasysh që përkundër kërkesave edhe të Zyrës Ligjore të Zyres së Kryeministrit, që e njëjta të ndryshohej për të qenë në përputhje me ligjin e aplikueshëm, Ministria përkatëse nuk kishte ndërmarrë veprime. Parashtruesi i kërkesës kishte paraqitur padi për fillimin e konfliktit administrativ, duke kërkuar nga Gjykata Themelore në Prishtinë vlerësimin e ligjshmërisë së Rregullores së kontestuar. Gjykata Themelore hodhi poshtë padinë e parashtruesit të kërkesës, ndër të tjera, me arsyetimin se Rregullorja e kontestuar nuk paraqet akt përfundimtar në procedurën administrative ndaj të cilit mund të bëhet vlerësimi i ligjshmërisë së tij në procedurë gjyqësore, duke u referuar në Ligjin nr. 03/L-202 për Konfliktet Administrative dhe në Ligjin nr. 05/L-031 për Procedurën e Përgjithshme Administrative. Vendimi i Gjykatës Themelore u konfirmua nga Gjykata e Apelit dhe Gjykata Supreme.

Ankesa e parashtruesit të kërkesës

Parashtruesi i kërkesës para Gjykatës kontestoi konstatimet e Gjykatës Supreme, duke pretenduar, ndër të tjera, se si pasojë e refuzimit të shqyrtimit në merita të çështjes së përputhshmërisë së Rregullores së kontestuar me Ligjin për Mjekësinë Ligjore, gjykatat e rregullta kanë dështuar që të përmbushin detyrën e tyre të vlerësimit të ligjshmërisë së akteve nënligjore, duke rezultuar kështu në shkelje të detyrimeve kushtetuese të përcaktuara me nenet 32 [E Drejta për Mjete Juridike] dhe 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës. Avokati i Popullit, përmes shkresave të dorëzuara fillimisht në Gjykatën Supreme dhe më pas në Gjykatën Kushtetuese, ndër të tjera, theksoi rëndësinë e qartësimin të gjykatave me kompetencë për të vlerësuar ligjshmërinë e akteve nënligjore, gjithashtu duke mbajtur, në parim, qëndrimin se gjykatat e rregullta kanë kompetencë të bëjnë vlerësimin e ligjshmërisë së akteve të tilla bazuar në ligjet e aplikueshme në procedurë administrative.

radnje. Podnosilac zahteva je podneo tužbu za pokretanje upravnog spora, tražeći od Osnovnog suda u Prištini da oceni zakonitost osporene Uredbe. Osnovni sud je odbio tužbu podnosioca zahteva, između ostalog, i na osnovu toga što osporena Uredba ne predstavlja konačni akt u upravnom postupku protiv kojeg se može oceniti njena zakonitost u sudskom postupku, pozivajući se na Zakon br. 03/L-202 o upravnim sporovima i Zakon br. 05/L-031 o opštoj upravnoj proceduri. Odluku Osnovnog suda su potvrdili i Apelacioni sud i Vrhovni sud.

Žalba podnosioca zahteva

Podnosilac zahteva je pred Sudom osporavao zaključke Vrhovnog suda, tvrdeći, između ostalog, da kao rezultat odbijanja da se razmatra meritum pitanja usaglašenosti osporene Uredbe sa Zakonom o sudskoj medicini, redovni sudovi nisu ispunili njihovu dužnost ocene zakonitosti podzakonskih akata, što je dovelo do povrede ustavnih obaveza definisani članovima 32. [Pravo na pravno sredstvo] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava. Ombudsman je, kroz spise dostavljene prvo Vrhovnom sudu, a zatim i Ustavnom sudu, između ostalog, istakao značaj razjašnjenja sudova koji su nadležni za ocenjivanje zakonitosti podzakonskih akata, zadržavajući, takođe, u načelu stav da redovni sudovi imaju nadležnost da ocenjuju zakonitost takvih akata na osnovu važećih zakona u upravnom postupku.

Nalazi Suda

Sud je razmotrio navode podnosioca zahteva sa stanovišta “*pristupa sudu*”, pravo koje je sadržano u garancijama definisanim članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP. U tom kontekstu, Sud je prvo razradio opšta načela svoje sudske prakse i prakse Evropskog suda za ljudska prava u pogledu prava na “*pristup sudu*”, a zatim ih je primenio na okolnosti konkretnog slučaja. Pored toga, Sud je takođe razradio: (i) pitanja u vezi sa hijerarhijom pravnih akata u ustavnom sistemu Republike Kosovo; kao i (ii) pitanja u vezi sa obavezama i ovlašćenjima kontrole ustavnosti

Gjetjet e Gjykatës

Gjykata trajtoi pretendimet e parashtruesit të kërkesës nga këndvështrimi i “*qasjes në gjykatë*”, e drejtë kjo e ngërthyer në garancitë e përcaktuara përmes nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së. Në këtë kontekst, Gjykata fillimisht shtjelloi parimet e përgjithshme të praktikës së saj gjyqësore dhe të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut përkitazi me të drejtën për “*qasje në gjykatë*”, dhe më pas aplikoi të njëjtat në rrethanat e rastit konkret. Për më tepër, Gjykata gjithashtu shtjelloi: (i) çështjet që ndërlidhen me hierarkinë e akteve juridike në sistemin kushtetues të Republikës së Kosovës; si dhe (ii) çështjet që ndërlidhen me detyrimet dhe kompetencat e kontrollit të kushtetutshmërisë dhe ligjshmërisë së akteve juridike. Në këtë aspekt, Gjykata theksoi se është detyrim i gjykatave të rregullta, që të sigurojnë ruajtjen e supremacisë juridike të ligjeve, duke përfshirë edhe vlerësimin e përputhshmërisë së akteve nënligjore me ligjin e aplikueshëm. Gjykata gjithashtu sqaroi që një detyrim i tillë, përpos që buron nga Kushtetuta, është po ashtu qartësisht i përcaktuar në Ligjin për Konfliktet Administrative. Në vlerësimin e Gjykatës, gjykatat e rregullta, duke refuzuar vlerësimin e ligjshmërisë së aktit nënligjor, përkatësisht të Rregullores së kontestuar, në raport me nenin 15 të Ligjit për Mjekësinë Ligjore, ndër të tjera, me arsyetimin se akti i publikuar në Gazetë Zyrtare nuk është “*akt përfundimtar në procedurë administrative*”, parashtruesit të kërkesës ia kanë mohuar të drejtën e “*qasjes në gjykatë*”, në kuptim të paragrafit 1 të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me paragrafin 1 të nenit 6 të KEDNJ-së.

Përfundimi

Përfundimisht, mbështetur në rrethanat e rastit konkret dhe bazuar edhe në sqarimet e dhëna në Aktgjykimin e publikuar, Gjykata konstatoi se, Aktgjykimi [ARJ.nr. 115/2021] i 18 nëntorit 2021 i Gjykatës Supreme, lidhur me Aktvendimin [AA.nr.651/2021] e

i zakonitosti pravnihi akata. U tom aspektu, Sud je istakao da je obaveza redovnih sudova da obezbede očuvanje pravne supremacije zakona, uključujući i ocenu usaglašenosti podzakonskih akata sa važećim zakonom. Sud je takođe pojasnio da je takva obaveza, osim što proizilazi iz Ustava, jasno definisana i Zakonom o upravnim sporovima. Po oceni Suda, redovni sudovi su, odbijajući da ocene zakonitost podzakonskog akta, odnosno osporenu Uredbu, u vezi sa članom 15. Zakona o sudskoj medicini, između ostalog i po osnovu toga što akt objavljen u Službenom listu nije “*pravosnažan akt u upravnom postupku*”, podnosiocu zahteva uskratili pravo na “*pristup sudu*”, u smislu stava 1. člana 31. Ustava u vezi sa stavom 1. člana 6. EKLJP.

Zaključak

Konačno, na osnovu okolnosti ovog slučaja i na osnovu pojašnjenja datih u objavljenoj presudi, Sud je utvrdio da presuda [ARJ. br. 115/2021] od 18. novembra 2021. godine Vrhovnog suda u vezi sa rešenjem [AA. br. 651/2021] od 6. avgusta 2021. godine Apelacionog suda i rešenjem [A. br. 1430/21] od 5. jula 2021. godine Osnovnog suda u Prištini, treba da se proglase ništavim i stvar vrati na presuđivanje Osnovnom sudu u Prištini.

6 gushtit 2021 të Gjykatës së Apelit, si dhe Aktvendimin [A.nr. 1430/21] e 5 korrikut 2021 të Gjykatës Themelore në Prishtinë, duhet të shpallen të pavlefshëm dhe çështja të kthehet në rivendosje në Gjykatën Themelore në Prishtinë.

Neni 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm]

Cenimi i parimit të gjykimit "brenda një afati të arsyeshëm"

KI19/21, Parashtrues: Sadik Pllana, Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit, Rev.nr. 239/2019, të 26 nëntorit 2020, të Gjykatës Supreme

Kohëzgjatja e procedurave gjyqësore për më shumë se katërbëdhjetë vjet në një rast që nuk ka qenë i ndërlikuar, sepse gjykatat e rregullta thjeshtë kanë aplikuar dhe interpretuar dispozitat e ligjit të aplikueshëm përkitazi me afatshmërinë dhe parashkrimin e kërkesëpadisë përkatëse, kur parashtruesi i kërkesës nuk ka kontribuar në tejzgjatjen e procedurës përmes veprimeve të tij dhe vetëm ka ndjekur hapat proceduralë për realizimin e të drejtës së tij për kompensim të dëmit që e kishte pësuar në vendin e punës, përbën shkelje të parimit të gjykimit "brenda një afatit të arsyeshëm", të garantuar me paragrafin 2 të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me paragrafin 1 të nenit 6 të KEDNJ-së: *shkelje e të drejtave kushtetuese*.

Faktet

Rrethanat e rastit konkret ndërlidhen me një padi për kompensim të dëmit, të cilën parashtruesi i kërkesës e kishte ngritur kundër Ministrisë së Arsimit Shkencës dhe Teknologjisë në vitin 2000, pas lëndimeve trupore që kishte pësuar në vendin e punës në objektin e Shkollës Filllore "Enver Hadri", në Smrekonicë të Vushtrrisë. Që nga padia fillestare, përkitazi me këtë rast janë zhvilluar dy procedura të ndryshme gjyqësore përgjatë njëzet viteve. Më saktësisht, padia e parë e parashtruesit të kërkesës kishte përfunduar me Aktvendimin [Rev.nr.97/2004] të 25 janarit 2005 të Gjykatës Supreme dhe përmes

Član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

Povreda načela suđenja "u razumno roku"

KI19/21, Podnosilac: Sadik Pllana, Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Rev. br. 239/2019 od 26. novembra 2020. godine

Vremensko trajanje sudskih postupaka koje je duže od četrnaest (14) godina u jednom predmetu koji nije bio složen jer su redovni sudovi jednostavno primenili i tumačili odredbe važećeg zakona u pogledu blagovremenosti i zastarelosti relevantnog tužbenog zahteva, kada podnosilac zahteva svojim radnjama nije doprineo odugovlačenju postupka i samo se pridržavao procesnih radnji radi ostvarivanja svog prava na naknadu štete koju je pretrpeo na radnom mestu, predstavlja povredu načela suđenja "u razumno roku" zagarantovanog stavom 2. člana 31. Ustava u vezi sa stavom 1. člana 6. EKLJP: *povreda ustavnih prava*.

Činjenice

Okolnosti konkretnog slučaja povezane su sa tužbom za naknadu štete, koju je podnosilac zahteva podneo 2000. godine protiv Ministarstva obrazovanja, nauke i tehnologije, nakon telesnih povreda koje je zadobio na radnom mestu u objektu Osnovne škole "Enver Hadri" u Smrekovnici, Vučitrn. Od prvobitne tužbe, u vezi sa ovim slučajem, vođena su dva različita sudska postupka tokom perioda od dvadeset godina. Tačnije, prva tužba podnosioca zahteva okončana je rešenjem [Rev. br. 97/2004] Vrhovnog suda od 25. januara 2005. godine, a kojim je utvrđeno da je tužba podnosioca zahteva nedoz-

të cilit ishte konstatuar se padia e parashtruesit të kërkesës është e palejuar, për shkak se Ministrisë së Arsimit Shkencës dhe Teknologjisë i mungon legjitimiteti pasiv procedural. Ndërsa, padia e dytë e parashtruesit të kërkesës, e ngritur në vitin 2006, me të njëjtin objekt kontesti, por kësaj radhe kundër Shkollës Fillore “Enver Hadri”, pas tri vendimeve të Gjykatës Komunale, respektivisht Themelore, dhe tri vendimeve të Gjykatës së Apelit, përfundimisht kishte përfunduar përmes Aktgjykimit të Gjykatës Supreme, të vitit 2020, sipas të cilit, ndër të tjera, padia e parashtruesit të kërkesës është shpallur e pasafatshme për shkak të afateve të parashkrimit. Parashtruesi i kërkesës para Gjykatës kontestoi konstatimet e Gjykatës Supreme, duke pretenduar, ndër të tjera, se: (i) gjykatat e rregullta kishin zbatuar dhe interpretuar në mënyrë arbitrare ligjin lidhur me parashkrimin e kërkesëpadisë së tij; dhe se (ii) çështja e tij nuk është gjykuar brenda një afati të arsyeshëm, në kundërshtim me garantitë e së drejtës për një gjykim të drejtë dhe të paanshëm, të përcaktuara me nenin 31 të Kushtetutës dhe me nenin 6 të KEDNJ-së.

Ankesa e parashtruesit të kërkesës

Përkritazi me pretendimin e parashtruesit të kërkesës për interpretimin qartazi të gabuar ose arbitrar të ligjit nga gjykatat e rregullta lidhur me parashkrimin e kërkesëpadisë, Gjykata konstatoi se nuk ka pasur shkelje të së drejtës për një gjykim të drejtë, të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me paragrafin 1 të nenit 6 të KEDNJ-së, sepse bazuar në arsyetimet e dhëna nga gjykatat e rregullta, parashtruesi i kërkesës nuk kishte paraqitur kërkesëpadinë e tij në pajtim me afatet e përcaktuara me dispozitat përkatëse të Ligjit për Marrëdhëniet e Detyrimeve të vitit 1978. Megjithatë, Gjykata, konstatoi se tejzgjatja e procedurave gjyqësore në rrethanat e rastit konkret, kishte rezultuar në shkelje të neneve të lartcekura.

voljena zbog toga što Ministarstvu obrazovanja, nauke i tehnologije nedostaje pasivna procesna legitimacija. S druge strane, druga tužba podnosioca zahteva koja je podneta 2006. godine, sa istim predmetom spora, ali ovog puta protiv Osnovne škole “Enver Hadri”, nakon tri odluke Opštinskog, odnosno Osnovnog suda i tri odluke Apelacionog suda, na kraju je okončana presudom Vrhovnog suda iz 2020. godine, prema kojoj je, između ostalog, tužba podnosioca zahteva proglašena neblagovremenom zbog rokova zastarelosti. Podnosilac zahteva je pred Sudom osporio nalaze Vrhovnog suda, navodeći, između ostalog, (i) da su redovni sudovi arbitrarno primenili i protumačili zakon po pitanju zastarelosti njegovog tužbenog zahteva; i (ii) da njegov predmet nije rešen u razumnom roku u suprotnosti sa garantijama prava na pravično i nepristrasno suđenje utvrđenim članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP.

Žalba podnosioca zahteva

Povodom navoda podnosioca zahteva o očigledno pogrešnom ili proizvoljnom tumačenju zakona od strane redovnih sudova po pitanju zastarelosti tužbenog zahteva, Sud je utvrdio da nije došlo do povrede prava na pravično suđenje zagarrantovanog članom 31. Ustava u vezi sa stavom 1. člana 6. EKLJP, jer na osnovu obrazloženja koja su izneli redovni sudovi, podnosilac zahteva nije podneo svoj tužbeni zahtev u skladu sa rokovima koji su određeni relevantnim odredbama Zakona o obligacionim odnosima iz 1978. godine. Međutim, Sud je utvrdio da je prekomerno trajanje sudskih postupaka u okolnostima konkretnog slučaja rezultiralo povredom gore navedenih članova.

Nalazi Suda

Tačnije, prilikom ocene navoda podnosioca zahteva da njegov predmet nije rešen u razumnom roku, Sud je prvo izložio opšta načela svoje sudske prakse i sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava, a zatim je

Gjetjet e Gjykatës

Më saktësisht, në vlerësimin e pretendimit të parashtruesit të kërkesës se çështja e tij nuk ishte vendosur brenda një afati të arsyeshëm, Gjykata fillimisht shtjelloi parimet e përgjithshme të praktikës së saj gjyqësore dhe të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut, dhe më pas i aplikoi të njëjtat në rrethanat e rastit konkret. Gjykata theksoi se, sipas këtyre parimeve, përllogaritja e shtrirjes në kohë të procedurave fillon në momentin kur gjykata kompetente vihet në lëvizje me kërkesë të palëve për vendosjen e një të drejte apo interesi legjitim të pretenduar dhe vazhdon deri në nxjerrjen dhe zbatimin e një vendimi gjyqësor përfundimtar nga një instancë kompetente gjyqësore e fundit. Ndërsa, arsyeshmëria e kohëzgjatjes së procedurës duhet të vlerësohet në dritën e rrethanave të rastit, bazuar në: (i) ndërlikueshmërinë e rastit; (ii) sjelljen e palëve në procedurë; (iii) sjelljen e gjykatës kompetente ose autoriteteve të tjera publike; si dhe (iv) rëndësinë e asaj çfarë rrezikon parashtruesi i kërkesës në kontest.

Lidhur me periudhën që duhet të merret parasysh në rastin konkret, Gjykata së pari sqaroi se, ajo nuk mund të marrë parasysh periudhën kohore lidhur me padinë e parë, pasi e njëjta ishte inicuar nga parashtruesi i kërkesës më 2 nëntor 2000 dhe procedurat rreth saj kanë përfunduar më 25 janar 2005, përkatësisht, para se të hynte në fuqi Kushtetuta, më 15 qershor 2008, dhe se ajo nuk mund të vlerësojë kushtetutshmërinë e akteve juridike para hyrjes në fuqi të Kushtetutës. Rrjedhimisht, Gjykata vlerësoi se periudha që duhet marrë parasysh në lidhje me pretendimin e parashtruesit të kërkesës për vendosjen e rastit të tij brenda një periudhe të arsyeshme kohore, llogaritet nga data e parashtrimit të padisë së dytë, përkatësisht më 18 prill 2006, e deri në vendimin e fundit lidhur me padinë e parashtruesit të kërkesës, përkatësisht Aktgjykimin [Rev.nr. 239/2019] të 26 nëntorit 2020 të Gjykatës Supreme. Ndërsa, në aplikimin e kritereve përkitazi me arsyeshmërinë e tejzgjatjes së procedurave,

primenoi ista na okolnosti konkretnog slučaja. Sud je naglasio da prema ovim načelima, računanje vremenskog trajanja postupaka počinje od trenutka kada se nadležni sud pokrene na zahtev stranaka radi utvrđivanja navodnog prava ili legitimnog interesa i traje do donošenja i izvršenja konačne sudske odluke od strane poslednje nadležne sudske instance. Inače, razumnost trajanja postupka se mora proceniti u svetlu okolnosti slučaja, zasnovano na: (i) složenosti slučaja; (ii) ponašanju stranaka u postupku; (iii) ponašanju nadležnog suda ili drugih javnih vlasti; kao i (iv) važnosti onoga što se za podnosioca dovodi u pitanje u sporu.

Što se tiče perioda koji treba uzeti u obzir u konkretnom slučaju, Sud je prvo objasnio da ne može uzeti u obzir vremenski period koji se odnosi na prvu tužbu pošto je podnosilac zahteva podneo istu 2. novembra 2000. godine i postupci povodom nje okončani 25. januara 2005. godine, odnosno, pre stupanja na snagu Ustava Republike Kosovo, 15. juna 2008. godine, i da on ne može ocenjivati ustavnost pravnih akata od pre stupanja na snagu Ustava. Shodno tome, Sud je ocenio da se period koji treba uzeti u obzir u vezi sa navodom podnosioca zahteva o rešavanju njegovog predmeta u razumnom roku, računa od dana podnošenja druge tužbe, odnosno od 18. aprila 2006. godine pa do konačne odluke povodom tužbe podnosioca zahteva, odnosno presude [Rev. br. 239/2019] Vrhovnog suda od 26. novembra 2020. godine. Takođe, prilikom primene kriterijuma koji se odnose na opravdanost prekomernog trajanja postupaka, Sud je prvo utvrdio: (i) da konkretni slučaj nije bio složen jer su redovni sudovi jednostavno primenili i protumačili odredbe važećeg zakona u pogledu blagovremenosti i zastarevanja predmetnog tužbenog zahteva; (ii) da podnosilac zahteva svojim radnjama nije doprineo prekomernom trajanju postupka, i da je samo sledio procesne korake radi ostvarivanja svog prava na naknadu štete koju je pretrpeo na radnom mestu; te (iii) da je redovnim sudovima bilo potrebno više od četrnaest godina da pravosnažnom odlukom utvrde da li je tužbeni zahtev podnosioca

Gjykata fillimisht konstatoi se rasti konkret: (i) nuk ka qenë i ndërlikuar sepse gjykatat e rregullta thjeshtë kanë aplikuar dhe interpretuar dispozitat e ligjit të aplikueshëm përkitazi me afatshmërinë dhe parashkrimin e kërkesëpadisë përkatëse; (ii) parashtruesi i kërkesës nuk ka kontribuar në tejzgjatjen e procedurës përmes veprimeve të tij dhe vetëm ka ndjekur hapat procedural për realizimin e të drejtës së tij për kompensim të dëmit që e kishte pësuar në vendin e punës; kurse (iii) gjykatave të rregullta iu është dashur më shumë se katërmëdhjetë vjet për të konstatuar me vendim të formës së prerë nëse kërkesëpadia e parashtruesit të kërkesës është parashkruar ose jo. Marrë parasysh aplikimin kumulativ të kriterëve të lartcekura, Gjykata konstatoi se në rrethanat e rastit përkatës, kohëzgjatja e procedurës nuk mund të konsiderohet e arsyeshme dhe se, për pasojë, ka pasur shkelje të paragrafit 2 të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me paragrafin 1 të nenit 6 të KEDNJ-së, përkitazi me të drejtën për një gjykim të drejtë brenda një afati të arsyeshëm kohor.

Përfundimi

Në fund, marrë parasysh konstatimin e Gjykatës, se Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme ishte nxjerrë vetëm në shkelje të së drejtës për një vendim gjyqësor brenda një afati të arsyeshëm kohor, Gjykata nuk e shfuqizoi të njëjtin. Gjykata gjithashtu sqaroi që ajo nuk ka kompetencën e akordimit të kompensimit, por që bazuar në praktikën e saj gjyqësore, parashtruesi i kërkesës mund të shfrytëzojë mjetet juridike në dispozicion sipas legjislacionit në fuqi, për realizimin e mëtejme të të drejtave të tij, duke përfshirë edhe të drejtën për të kërkuar kompensimin e dëmit material dhe jo-material, si rezultat i shkeljes së të drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm brenda një afati të arsyeshëm, të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës dhe me nenin 6 të KEDNJ-së.

zahteva zastareo ili ne. S obzirom na kumulativnu primenu gore navedenih kriterijuma, Sud je utvrdio da se u okolnostima predmetnog slučaja, vremensko trajanje postupka ne može smatrati razumnim i da je kao rezultat toga došlo do povrede stava 2. člana 31. Ustava u vezi sa stavom 1. člana 6. EKLJP, u pogledu prava na pravično suđenje u razumnom roku.

Zaključak

Na kraju, imajući u vidu utvrđenje Suda da je osporena presuda Vrhovnog suda doneta samo uz povredu prava na sudsku odluku u razumnom roku, Sud nije poništio istu. Sud je takođe objasnio da nema ovlašćenje da do- suđuje naknadu, ali da na osnovu njegove sudske prakse, podnosilac zahteva može da koristi pravna sredstva koja su mu na raspolaganju po važećem zakonu, u cilju daljeg ostvarivanja svojih prava, uključujući i pravo da traži naknadu materijalne i nematerijalne štete, kao rezultat povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje u razumnom roku, zagarantovanog članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP.

Neni 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm]	Çlan 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]
<p><i>Cenimi i parimit të sigurisë juridike</i></p> <p><i>KI116/21, Parashtrues: Sali Rexhepi, Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme Rev. nr. 104/20, të 25 shkurtit 2021</i></p> <p>Aplikimi në mënyrë jokonsistente nga Gjykata Supreme, i ligjeve të aplikueshme përkitazi me kontestet që burojnë nga marrëdhënia e punës, përkatësisht Ligjit për Marrëdhënien e Punës të vitit 1989 dhe Rregullores së UNMIK-ut nr.27/2001, në vlerësimin e ligjshmërisë së ndërprerjes së marrëdhënieve të punës, si rezultat ose jo i zhvillimit të procedurave disiplinore, duke rezultuar në vendime dhe qëndrime të ndryshme sa i përket të njëjtës çështje faktike e juridike, që reflekton “dallime të thella dhe afatgjate” në aplikimin dhe interpretimin e dispozitave në fjalë; si dhe mospërdorimi i mekanizmave ekzistues të Gjykatës Supreme për harmonizimin e kësaj praktike, cenon parimin e sigurisë juridike dhe përbën shkelje të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës dhe me nenin 6 të KEDNJ-së: <i>shkelje e të drejtave kushtetuese.</i></p>	<p><i>Povreda načela pravne sigurnosti</i></p> <p><i>KI116/21, Podnosilac: Sali Rexhepi, Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Rev. br. 104/20 od 25. februara 2021. godine</i></p> <p>Nedosledna primena od strane Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) primenjivih zakona koji se odnose na sporove koji proizilaze iz radnog odnosa, odnosno Zakona o radnim odnosima iz 1989. godine i Uredbe UNMIK-a br. 27/2001 prilikom ocene zakonitosti prekida radnog odnosa kao rezultat ili ne vođenja disciplinskog postupka, rezultirajući različitim odlukama i stavovima što se tiče istog faktičnog i pravnog pitanja, što ukazuje na “duboke i dugoročne razlike” u primenjivanju i tumačenju gore navedenih odredbi; kao i nekorišćenje postojećih mehanizama Vrhovnog suda za usklađivanje ove prakse, krši načelo pravne sigurnosti i predstavlja povredu prava na pravično i nepristrasno suđenje zagaranovanog članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP: <i>povreda ustavnih prava.</i></p>
<p><i>Faktet</i></p> <p>Rrethanat e rastit konkret ndërlidhen me një kontest nga marrëdhënia e punës, i cili filloi me Njoftimin e “<i>Raiffeisen Bank Kosovo</i>” për shkëputjen e kontratës së punës së parashtruesit të kërkesës. Për pasojë, parashtruesi i kërkesës kishte parashtruar kërkesëpadi në ish Gjykatën Komunale në Prizren, nëpërmjet së cilës kishte kërkuar anulimin e Njoftimit dhe kthimin në vendin e tij të punës. Fillimisht, Gjykata Themelore në Prizren, e kishte aprovuar kërkesëpadinë e parashtruesit të kërkesës dhe e kishte anuluar si të kundërligjshëm Njoftimin e lartcekur të Bankës, me arsyetimin se ndaj tij nuk ishte zhvilluar procedurë disiplinore siç është përcaktuar me Ligjin për Marrëdhënien e Punës të vitit 1989, i cili, sipas Gjykatës Themelore, ishte i aplikueshëm në rrethanat e rastit, marrë</p>	<p><i>Činjenice</i></p> <p>Okolnosti konkretnog slučaja se odnose na spor iz radnog odnosa koji je počeo sa obaveštenjem “<i>Raiffeisen Bank Kosovo</i>” o otkazu ugovora o radu podnosioca zahteva. Kao rezultat toga, podnosilac zahteva je podneo tužbeni zahtev bivšem Opštinskom sudu u Prizrenu, kojim je tražio poništenje obaveštenja i povratak na svoje radno mesto. Prvobitno, Osnovni sud u Prizrenu je usvojio tužbeni zahtev podnosioca i poništio gore navedeno obaveštenje Banke kao nezakonito, sa obrazloženjem da protiv njega nije vođen disciplinski postupak kao što je definisano Zakonom o radnim odnosima iz 1989. godine, koji je prema Osnovnom sudu bio primenjiv u okolnostima slučaja, s obzirom da Uredba UNMIK-a br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu na Kosovu ne u-</p>

parasysh që Rregullorja e UNMIK-ut nr.2001/27 për Ligjin Themelor të Punës në Kosovë nuk shfuqizon dispozitat përkitazi me procedurën disiplinore të Ligjit për Marrëdhënien e Punës të vitit 1989. Kundër këtij Aktgjykimi, Banka kishte parashtruar ankesë në Gjykatën e Apelit, e cila edhe vërtetoi Aktgjykimin e Gjykatës Themelore. Megjithatë, Gjykata Supreme, duke vepruar sipas kërkesës për revizion të Bankës, kishte ndryshuar Aktgjykimet e dy instancave më të ulëta, me arsyetimin se Njoftimi për ndërprerjen e kontratës së punës është në përputhje me Rregulloren e UNMIK-ut nr.2001/27 për Ligjin Themelor të Punës.

Ankesa e parashtruesit të kërkesës

Parashtruesi i kërkesës e kontestoi Aktgjykimin e Gjykatës Supreme para Gjykatës, duke pretenduar, ndër të tjera, shkelje të së drejtës së tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës dhe me nenin 6 të KEDNJ-së, për shkak të cenimit të sigurisë juridike si rezultat i vendimeve kundërthënëse apo divergjencës në praktikën gjyqësore të Gjykatës Supreme, pasi kjo e fundit, kishte vendosur ndryshe në raste e tjera në rrethana të njëjta faktike e juridike.

Gjetjet e Gjykatës

Gjykata, gjatë shqyrtimit të pretendimeve të parashtruesit të kërkesës, që ndërlihen me cenimin e parimit të sigurisë juridike si rezultat i mungesës së konsistencës, përkatësisht divergjencës në praktikën gjyqësore të Gjykatës Supreme, përkitazi me interpretimin dhe aplikimin e dispozitave ligjore që ndërlihen me shkëputjen e marrëdhënies së punës, përkatësisht Rregullores së UNMIK-ut nr.2001/27 për Ligjin Themelor të Punës në Kosovë, në ndërlihdje me Ligjin për Marrëdhënien e Punës të vitit 1989, iu referua praktikës së saj gjyqësore, veçanërisht rasteve të Gjykatës: KI133/20 dhe KI78/21, të dyja me parashtrues të kërkesës “Raiffeisen Bank Kosovo”, Aktgjykime të 30 marsit 2022, në të cilat Gjykata kishte konstatuar shkelje të

kida odredbe u vezi sa disciplinским postupkom Zakona o radnim odnosima iz 1989. godine. Protiv ove presude, Banka je uložila žalbu Apelacionom sudu koji je potvrdio presudu Osnovnog suda. Međutim, Vrhovni sud je postupajući po zahtevu Banke za reviziju preinačio presude dvaju nižih instanci sa obrazloženjem da je obaveštenje o otkazu ugovora o radu u skladu sa Uredbom UNMIK-a br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu.

Žalba podnosioca zahteva

Podnosilac zahteva je osporavao presudu Vrhovnog suda pred Sudom navodeći, između ostalog, da mu je povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje zagarantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP zbog povrede pravne sigurnosti usled kontradiktornih odluka ili nedoslednosti u sudskoj praksi Vrhovnog suda, pošto je poslednje navedeni odlučivao drugačije u drugim predmetima u istim činjeničnim i pravnim okolnostima.

Nalazi Suda

Sud se, razmatrajući tvrdnje podnosioca zahteva koje se odnose na povredu načela pravne sigurnosti usled nedoslednosti, odnosno divergencije sudske prakse Vrhovnog suda u vezi sa tumačenjem i primenom zakonskih odredbi u vezi sa prestankom radnog odnosa, odnosno Uredbe UNMIK-a br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu na Kosovu u vezi sa Zakonom o radnim odnosima iz 1989. godine, pozvao na svoju sudsku praksu, posebno na slučajeve Suda: KI133/20 i KI78/21, oba sa podnosiocem zahteva: “Raiffeisen Bank Kosovo”, presude od 30. marta 2022. godine, u kojima je Sud utvrdio povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, upravo u ovom kontekstu.

Sud je u gore navedenim slučajevima, nakon analize i odgovora Vrhovnog suda na postavljena pitanja Suda u vezi sa njegovim pravnim stavom u tumačenju i primeni Zakona o radnim odnosima iz 1989. godine i Uredbe UNMIK-a br. 27/2001 u relevantnim radnim sporovima, prvo naglasio da na osnovu

nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, pikërisht në këtë kontekst.

Gjykata në rastet e lartcekura, pasi analizoi edhe përgjigjen e Gjykatës Supreme në pyetjet e parashtruara nga Gjykata përkitazi me qëndrimin juridik të saj në interpretimin dhe zbatimin e Ligjit për Marrëdhënien e Punës të vitit 1989 dhe Rregulloren e UNMIK-ut nr.27/2001 në kontestet përkatëse të punës, fillimisht theksoi se, bazuar në të gjitha rastet në shqyrtim para Gjykatës, rezultoi që Gjykata Supreme, në vlerësimin e ligjshmërisë së ndërprerjes së marrëdhënieve të punës si rezultat ose jo i zhvillimit të procedurave disiplinore, nuk kishte aplikuar në mënyrë konsistente Ligjin për Marrëdhënien e Punës të vitit 1989 dhe Rregulloren e UNMIK-ut nr.27/2001, duke interpretuar me raste së bashku dhe me raste në izolim prej njëra tjetrës, duke rezultuar kështu në vendime dhe qëndrime të ndryshme nëse një marrëdhënie e punës mund të ndërpritet pa zhvillimin e procedurës disiplinore ose jo.

Për pasojë, Gjykata, duke aplikuar praktikën gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut, konstatoi se në kontekst të kësaj praktike gjyqësore të Gjykatës Supreme: (i) ka *“dallime të thella dhe afatgjata”* në interpretimin dhe aplikimin e dispozitave të Ligjit mbi Marrëdhënien e Punës të vitit 1989 dhe atyre të Ligjit Themelor të Punës, përkatësisht Rregullores së UNMIK-ut nr. 27/2001; (ii) se ekzistojnë mekanizma të Gjykatës Supreme për harmonizimin e kësaj praktike; dhe se (iii) ky mekanizëm ekzistues, ashtu siç është deklaruar edhe nga vet Gjykata Supreme, nuk është përdorur.

Si rrjedhojë e këtij konstatimi dhe bazuar edhe në ngjashmëritë faktike e juridike me rastet e Gjykatës: KI133/20 dhe KI78/21, edhe në rastin konkret Gjykata konstatoi se, *“dallimet e thella dhe afatgjata”* në praktikën gjyqësore të Gjykatës Supreme, të ndërlidhura me mospërdorimin e mekanizmave të përcaktuar me ligj e të dizajnuara për të siguruar konsistencën e duhur brenda praktikës gjyqësore të gjykatës më të lartë në vend, kanë rezultuar

svih slučajeva koji se razmatraju pred Sudom, proizilazi da Vrhovni sud, ocenjujući zakonitost prestanka radnog odnosa kao rezultat ili ne razvoja disciplinskog postupka, nije dosledno primenjivao Zakon o radnim odnosima iz 1989. godine i Uredbu UNMIK-a br. 27/2001, tumačeći ih u nekim slučajevima zajedno, a u nekim slučajevima izolovano jedno od drugog, što rezultira različitim odlukama i stavovima o tome da li radni odnos može prestati bez vođenja disciplinskog postupka ili ne.

Kao rezultat toga, Sud je primenio sudsku praksu Evropskog suda za ljudska prava, utvrdio da u kontekstu ove sudske prakse Vrhovnog suda: (i) postojе *“duboke i dugoročne razlike”* u tumačenju i primeni odredaba Zakona o radnim odnosima iz 1989. godine i onih iz Osnovnog zakona o radu, odnosno Uredbe UNMIK-a br. 27/2001; (ii) da postojе mehanizmi Vrhovnog suda za usklađivanje ove prakse; i da (iii) ovaj postojеći mehanizam, kao što je naveo i sam Vrhovni sud, nije korišćen.

Kao rezultat ovog nalaza i na osnovu činjeničnih i pravnih sličnosti sa slučajevima Suda KI133/20 i KI78/21, i u ovom slučaju Sud je utvrdio da su *“duboke i dugoročne razlike”* u sudskoj praksi Vrhovnog suda, koje su povezane sa ne korišćenjem mehanizama utvrđenih zakonom i osmišljenih da obezbede odgovarajuću doslednost u sudskoj praksi najvišeg suda u zemlji, dovele do povrede načela pravne sigurnosti i povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje podnosiocu zahteva.

Zaključak

Konačno, na osnovu okolnosti konkretnog slučaja i na osnovu pojašnjenja datih u objavljenoj presudi, Sud je jednoglasno proglasio zahtev prihvatljivim i zaključio da presuda [Rev. br. 104/2020] od 25. februara 2021. godine Vrhovnog suda nije u saglasnosti sa članom 31. Ustava Republike Kosovo u vezi sa članom 6. EKLJP i vratio istu Vrhovnom sudu na ponovno odlučivanje.

në cenim të parimit të sigurisë juridike dhe në shkelje të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm të parashtruesit të kërkesës.

Përfundimi

Përfundimisht, mbështetur në rrethanat e rastit konkret dhe bazuar edhe në sqarimet e dhëna në Aktgjykimin e publikuar, Gjykata, njëzëri, shpalli kërkesën e pranueshme dhe konstatoi se Aktgjykimi [Rev. nr.104/2020] i 25 shkurtit 2021 i Gjykatës Supreme nuk është në përputhshmëri me nenin 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së dhe të njëjtin e ktheu për rivendosje në Gjykatën Supreme.

Neni 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm]

Cenim i së drejtës për një "vendim të arsyetuar"

KI230/21, Parashtrues: Global Trade-af, sh.p.k., Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme, ARJ-UZVP-nr. 45/2021, të 28 prillit 2021

Mosdhënia e përgjigjes nga Gjykata Supreme lidhur me pretendimin e parashtruesit të kërkesës për mos mbajtjen e seancës publike në Gjykatën e Apelit, siç përcaktohet me nenin 81.G të Ligjit për Administratën Tatimore dhe Procedurat, në një rast kur një pretendim i tillë është i rëndësishëm, thelbësor dhe vendimtar në drejtim të ushtrimit të të drejtave procedurale të parashtruesit të kërkesës, përbën shkelje të së drejtës për një "vendim të arsyetuar", si garanci procedurale e përcaktuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së: *shkelje e të drejtave kushtetuese.*

Faktet

Kontesti kishte filluar pas procedurës së rivlerësimit nga Dogana e Kosovës të vlerës së mallit të deklaruar për zhdoganim nga parashtruesi i kërkesës, të cilin e kishte importuar nga kompania kineze "Kompania

Çlan 31. [Pravo na pravično i nepristrasno sudenje]

Povreda prava na "obrazloženu odluku"

KI230/21, Podnosilac: Global Trade-af, d.o.o., Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda ARJ-UZVP-br. 45/2021 od 28. aprila 2021. godine

Nepružanje odgovora od strane Vrhovnog suda povodom navoda podnosioca zahteva o neodržavanju javne rasprave u Apelacionom sudu, kako je utvrđeno članom 81.G Zakona o poreskoj upravi i poreskom postupku, u slučaju kada je takav navod važan, bitan i odlučujući u smislu ostvarivanja proceduralnih prava podnosioca zahteva predstavlja povredu prava na "obrazloženu odluku", kao procesne garancije utvrđene članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP: *povreda ustavnih prava.*

Činjenice

Spor je bio pokrenut nakon procedure ponovne procene od strane Carine Kosova robe prijavljene za carinjenje od strane podnosioca zahteva, koju je uvezio od kineske kompanije "Kompanija BAI LEE". Odluku o ponovnoj proceni je osporio podnosilac zahteva u drugom stepenu u Carini Kosova,

BAILEE”. Vendimi për rivlerësim ishte kontestuar nga parashtruesi i kërkesës në shkallë të dytë tek Dogana e Kosovës, e cila kishte konfirmuar vendimin e shkallës së parë, duke konstatuar, ndër të tjera, se vlera e mallit të deklaruar nuk rezultonte të jetë vlerë reale e paguar për mallin me qëllim importi. Këto vendime ishin kontestuar nga parashtruesi i kërkesës në gjykatat e rregullta, të cilat edhe kishin vërtetuar konstatimet e Doganës së Kosovës. Përgjatë procedurave gjyqësore, seanca dëgjimore ishte mbajtur në Gjykatën Themelore, por jo edhe në Gjykatën e Apelit. Andaj, ndër të tjera, kontestues ishte detyrimi i Gjykatës së Apelit për mbajtjen e seancës dëgjimore, çështje të cilën parashtruesi i kërkesës e kishte ngritur përmes kërkesës për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit, duke theksuar, ndër të tjera, se Gjykata e Apelit ishte e detyruar që të mbajë seancë dëgjimore, sepse paragrafi 1 i nenit 81.G (Seanca e shqyrtimit) të Ligjit nr. 04/L-102 për Plotësimin dhe Ndryshimin e Ligjit për Administratën Tatimore dhe Procedurat nr. 03/L-222, saktësisht përcakton se divizioni Fiskal i Departamentit Administrativ të Gjykatës Themelore dhe Gjykata e Apelit duhet të mbajnë seancë publike ku palët dëgjohen dhe provat shqyrtohen. Gjykata Supreme e refuzoi si të pabazuar kërkesën për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit gjyqësor, duke mos adresuar pretendimin e parashtruesit të kërkesës për mos mbajtjen e seancës dëgjimore nga Gjykata e Apelit.

Ankesa e parashtruesit të kërkesës

Parashtruesi i kërkesës para Gjykatës pretendoi shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut nga Gjykata Supreme, pasi kjo e fundit, nuk e ka trajtuar, përkatësisht nuk e ka arsyetuar, pretendimin e tij thelbësor dhe përcaktues lidhur me mos mbajtjen e seancës dëgjimore publike nga Gjykata e Apelit.

koja je potvrdila odluku prvog stepena, utvrđujući, između ostalog, da vrednost prijavljene robe nije se pokazala kao stvarna vrednost plaćena za robu u svrhu uvoza. Podnosilac zahteva je osporavao ove odluke pred redovnim sudovima, koji su potvrdili konstatacije Carine Kosova. Tokom sudske postupaka, ročište saslušanja je održano pred Osnovnim sudom ali ne i pred Apelacionim sudom. Stoga, između ostalog, sporna je bila obaveza Apelacionog suda za održavanje ročišta saslušanja, pitanje koje je podnosilac zahteva pokrenuo putem zahteva za vanredno ponovno razmatranje odluke, ističući, između ostalog, da Apelacioni sud je bio obavezan da održi ročište saslušanja, jer stav 1. člana 81.G (Sudska rasprava) Zakona 04/L-102 o izmeni i dopuni Zakona o Poreskoj upravi i poreskom postupku br. 03/L-222, tačno predviđa da su Fiskalna divizija Administrativnog departmana Osnovnog suda i Apelacioni sud dužni da održe javnu sudsku raspravu u kojoj se saslušaju stranke i razmatraju dokazi. Vrhovni sud je odbio kao neosnovan zahtev za vanredno razmatranje sudske odluke, ne obrazlažući pri tom navod podnosioca zahteva o neodržavanju ročišta saslušanja od strane Apelacionog suda.

Žalba podnosioca zahteva

Podnosilac zahteva je pred Sudom naveo povrede člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima od strane Vrhovnog suda, budući da ovaj poslednji nije razmatrao odnosno nije obrazložio njegov bitan i odlučujući navod o neodržavanju ročišta saslušanja od strane Apelacionog suda.

Nalazi Suda

Razmatrajući navode podnosioca zahteva o povredi njegovih prava na pravično i nepristrasno suđenje, kao rezultat nedostatka obrazložene sudske odluke, Sud je prvo razradio, a zatim i primenio u okolnostima ovog slučaja, načela svoje i sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava, podsećajući da se na osnovu istih, stepen u kojem se

Gjetjet e Gjykatës

Gjatë shqyrtimit të pretendimeve të parashtruesit të kërkesës për shkelje të të drejtave të tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm si rezultat i mungesës së vendimit të arsyetuar gjyqësor, Gjykata fillimisht shtjelloi dhe më pas aplikoi në rrethanat e rastit konkret parimet e praktikës gjyqësore të saj dhe të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut, duke rikujtuar që bazuar në të njëjtat, shkalla në të cilën zbatohet detyrimi për të dhënë arsye mund të ndryshojë varësisht nga natyra e vendimit dhe duhet të përcaktohet në dritën e rrethanave të rastit konkret, por se megjithatë, është detyrim i të gjitha gjykatave të adresojnë dhe arsyetojnë pretendimet thelbësore dhe vendimtare të palëve.

Në rastin konkret, Gjykata konstatoi se, Gjykata Supreme nuk i kishte dhënë përgjigje parashtruesit të kërkesës në lidhje me pretendimin lidhur me çështjen e mos mbajtjes së seancës publike në Gjykatën e Apelit, siç përcaktohet me nenin 81.G të Ligjit për Administratën Tatimore dhe Procedurat. Gjykata konsideroi se ky pretendim i parashtruesit të kërkesës është i rëndësishëm, thelbësor dhe vendimtar në drejtim të ushtrimit të të drejtave të tij procedurale. Gjykata gjithashtu theksoi së, konstatimi i saj ndërlidhet me të drejtat procedurale të parashtruesit të kërkesës dhe gjetjet që i përmban Aktgjykimi nuk paragjykojnë në asnjë mënyrë meritat e rastit të kthyer në rishqyrtim.

Përfundimi

Për rrjedhojë dhe bazuar në sqarimet e dhëna në Aktgjykimin e publikuar, Gjykata konstatoi se Aktgjykimi i kontestuar [ARJ-UZVP-nr.45/2021] i 28 prillit 2021 i Gjykatës Supreme, është nxjerrë në kundërshtim me garancitë procedurale të përcaktuara në nenin 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, duke e kthyer të njëjtin për rishqyrtim në Gjykatën Supreme.

primenjuje obaveza davanja razloga može razlikovati u zavisnosti od prirode odluke i treba se utvrditi u svetlu okolnosti konkretnog slučaja, ali ipak obaveza je svih sudova da adresiraju i obrazlože bitne i odlučujuće navode stranaka.

U konkretnom slučaju, Sud je utvrdio da, Vrhovni sud, nije odgovorio podnosiocu zahteva u vezi sa navodom o neodržavanju javne rasprave u Apelacionom sudu, kao što se utvrđuje članom 81.G Zakona o Poreskoj upravi i poreskom postupku. Sud je smatrao da je ovaj navod podnosioca zahteva značajan, bitan i odlučujući u cilju ostvarivanja svojih proceduralnih prava. Sud je takođe naglasio da se njegovo utvrđenje odnosi na procesna prava podnosioca zahteva i nalazi koje sadrži presuda ni na koji način ne prejudiciraju meritum predmeta koji je vraćen na ponovno razmatranje.

Zaključak

Stoga i na osnovu pojašnjenja iznetih u objavljenoj presudi, Sud je utvrdio da je osporena presuda Vrhovnog suda [ARJ-UZVP-br. 45/2021] od 28. aprila 2021. godine, doneta u suprotnosti sa proceduralnim garancijama koje su propisane u članu 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, vraćajući istu na ponovno razmatranje u Vrhovnom sudu.